

i k zákonným povinnostem žalobce, k jeho platební mohoucnosti, odvolací soud mimo to i k výdělečné neschopnosti žalované, a podle toho určily odškodné žalované volným uvážením a našly na odpovídající tomu snížení odškodného žalované původně присouzeného. Určení výše odškodného i snížení odpovídá platební schopnosti žalobce.

Čís. 13376.

Pro spor o neplatnost nebo neúčinnost exekučního titulu jest výlučně příslušný exekuční soud, vznikl-li z podnětu a za řízení exekučního a má-li výsledek tohoto sporu právní důsledky na vedení exekučního řízení (§ 39 čís. 1 ex. ř.).

(Rozh. ze dne 17. března 1934, Rv I 2585/33.)

Žalovaný vedl proti žalobcům k vydobytí peněžité pohledávky, přisouzené mu směnečným platebním příkazem krajského soudu v M. ze dne 6. května 1932 exekuci, nejprve vnuceným zřízením zástavního práva a pak vnucenou dražbou. Obě exekuce povolil okresní soud ve V. Žalobou, zadanou na krajském soudě v M. domáhali se žalobci na žalovaném, by bylo uznáno právem, že se směnečný platební příkaz krajského soudu v M. ze dne 6. května 1932, znějící na 50.000 Kč s přísl. prohlašuje za neplatný a že žalovaný jest povinen souhlasiti se zastavením exekuce E 1792/32 okresního soudu ve V., týkající se vnucené dražby nemovitostí zapsaných ve vložce čís. 1128 poz. knihy pro V. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud z podnětu dovolání zrušil napadený rozsudek, jakož i rozsudek soudu první stolice a celé řízení jako zmatečné a odmítl žalobu.

Důvody :

V souzeném případě jde o žalobu, která jest podle svého obsahu žalobou podle § 35 ex. ř., jakž ji i oba nižší soudy posuzovaly, neboť žalobci tvrdí a dokazují, že exekučně vymáhaný nárok není po právu, že žalovaný nemá pohledávku proti nim a že byl úplně uspokojen.

Tomuto obsahu žaloby ovšem neodpovídá konečný návrh, v němž se žádá, by směnečný platební příkaz, exekuční titul, byl prohlášen za bezúčinný. V žalobě se tvrdí a není o tom sporu, že exekuci vnucenou dražbou nemovitostí žalobců — jež dala podnět k tomuto sporu — povolil okresní soud ve V. usnesením ze dne 28. srpna 1932. Byl tedy pro žalobu oposiční výlučně příslušným okresní soud ve V. (§ 35 druhý odstavec a § 51 ex. ř.), který podle exekučního spisu povolil nejen exekuci vnucenou dražbou, nýbrž již před tím exekuci vnuceným zřízením práva zástavního (viz plen. rozhod. býv. nejv. soudu ve Vídni z 21. června 1904 Präs. 365, Gl. U. n. ř. 2729). Než i kdyby šlo o žalobu o neplatnost nebo neúčinnost exekučního titulu (§ 39 čís. 1 ex. ř.), byl by pro žalobu výlučně příslušným též soud, jako soud exekuční (§ 17 ex. ř.), poněvadž jde o spor, který vznikl z podnětu a za řízení exekučního (vnucené dražby) a výsledek tohoto sporu by měl

právní důsledky na vedení exekučního řízení, kdyby exekuční titul byl prohlášen za bezúčinný. Žádným způsobem nebyl tedy příslušným krajský soud v první stolici a vrchní soud v druhé stolici. Jde o nepříslušnost nezhojitelnou a zmatečnost rozsudků nižších soudů a řízení jim předcházejícího, k čemuž jest hleděti ve všech stolicích (§§ 471 čis. 7, 477 čis. 3, 494 a 513 c. ř. s.).

Čís. 13377.

Byl-li rekurs v nesporném řízení podán u jiného soudu než u soudu první stolice, pokládá se za den podání den, kdy rekurs došel soudu první stolice. Odchylka neplatí ani pro chudou stranu, pro niž byl rekurs ve lhůtě § 36 zákona čis. 100/1931 sb. z. a n. protokolárně sepsán u soudu jejího bydliště.

(Rozh. ze dne 17. března 1934, R II 96/34.)

Poručenský soud dal souhlas k osvojení poručenky manžely B-ovými přes odpor matky Terezie M-ové. Rekursní soud odmítl rekurs matky Terezie M-ové. Důvody: Podle § 36 odst. (1) zákona čis. 100 z r. 1931 jest rekursní lhůta patnáctidenní. Stěžovatelce bylo napadené usnesení doručeno dne 12. srpna 1933. Stěžovatelka sice podala protokolárně dne 26. srpna 1933 u okresního soudu Favoriten v Rakousku rekurs a současně žádala o udělení práva chudých, které jí též bylo uděleno, avšak její protokolární stížnost došla soudu první stolice až 14. září 1933. Podle § 38 zákona čis. 100 z r. 1931 mají býti rekursy podány u soudu první stolice. Pro použití § 36 odst. (4) cit. zákona není příčiny, poněvadž manželé D-ovi nabyli již práva z napadeného usnesení. Podle § 64 čtvrtý odstavec c. ř. s. a § 34 zákona čis. sb. 100 z r. 1931 nelze uznati, že strana požívající práva chudých může podávati rekursy u soudu svého bydliště, ježto ustanovení § 64 čtvrtý odstavec c. ř. s. se vztahuje jen na podávání žalob. Stěžovatelka jest rakouskou státní příslušnicí, avšak s Rakouskem není mezinárodní úmluvy, že by mohla podávati stížnosti protokolárně u svého soudu.

Nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rekursní soud právem odmítl rekurs jako opožděný. Rekurentka se odkazuje především na odůvodnění napadeného usnesení. Ustanovení § 520 c. ř. s. neplatí pro obor řízení nesporného, pro něž zákon čis. 100/31 sb. z. a n. má v § 38 zvláštní ustanovení. Podle tohoto paragrafu jest rekurs podati u soudu první stolice. Byl-li rekurs podán u jiného soudu, pokládá se za den podání onen den, kdy rekurs došel soudu první stolice. Ani pro osoby požívající práva chudých nemá zákon ustanovení, podle něhož by rekurs bylo pokládati za včas podaný, byl-li ve lhůtě § 36 cit. zák. protokolárně sepsán u soudu bydliště chudé strany.